

Κώστας Βόμβολος: Ένας από τους σημαντικότερους Έλληνες ακορντεονίστες μιλά στην Popaganda

 popaganda.gr/kostas-vomvolos/

Ο Κώστας Βόμβολος κάτω αριστερά.

Επιφανής συνθέτης μουσικής για το θέατρο, μαέστρος των Primavera En Salonico, μέλος των Χειμερινων Κολυμβητών εδώ και 34 χρόνια, ο **Κώστας Βόμβολος** είναι μια συναρπαστική μουσική προσωπικότητα. Με αφορμή τις ασυνήθιστες εμφανίσεις που θα πραγματοποιήσει στο Half Note παρέα με τον Αργύρη Μπακιρτζή, το Μιχάλη Σιγανίδη και την Εύη Μάζη, μίλησε στην **Popaganda** για μια καλλιτεχνική πορεία που δεν μοιάζει με τις άλλες.

Ας ξεκινήσουμε με αυτό που θα παρουσιάσετε στο Half Note. Ο Αργύρης έχει κάτι ρετρό έτσι κι αλλιώς! Εκεί πάνω λοιπόν είπε ο Αλέξανδρος Ευκλείδης: πες ότι εγώ ήρθα στη Λυρική, και είχα όνειρο να είναι έτσι η Λυρική, που να μπορεί να τραγουδήσει ο Μπακιρτζής! Αυτό ήταν το στοίχημα... Πέρα από την πλάκα, είναι πολλά γνωστά κομμάτια, αλλά και κάποια σχετικά ξεχασμένα, στα οποία δεν έχουμε κάνει και τερατώδεις διασκευές, έχουμε μείνει πιστοί, γιατί και τα όργανα – φλάουτο, πιάνο, ακορντεόν, μπάσο – είναι πολύ συμβατά με τον ήχο της εποχής. Έχει κομμάτια από τον Αττίκ, και παλιότερα. Είναι μισά-

μισά: τα μισά τα έχουμε πει, υπάρχουν στο ρεπερτόριο των Κολυμβητών με κάποιο τρόπο, και τα άλλα μισά δεν έχουν ξαναειπωθεί ποτέ από τον Αργύρη. Και Γιαννίδη, και Χαιρόπουλο, όλων των κλασικών.

Πως προέκυψε αυτό; Το έκανε παραγγελία ο Ευκλείδης στον Αργύρη για την Πειραματική Σκηνή της Λυρικής, το καλοκαίρι που είχαν μια μέρα για το μεσοπόλεμο. Κι εκτός από οπερέτες, τη Γιοβάννα κι άλλα τέτοια, ήθελε τον Αργύρη. Τον ρώτησε ποια κομμάτια της εποχής του αρέσουν κι έγινε αυτό το πρόγραμμα. Δεν υπήρχε κάποιο σχέδιο!

Κι είναι το ίδιο με το καλοκαίρι; Τότε ήταν μια ώρα το πρόγραμμα. Τώρα είναι τρεις! Εφ' όλης της ύλης που άπτεται του μεσοπολεμικού τραγουδιού!

Να σταθούλε λίγο στο κεφάλαιο Χειμερινοί Κολυμβητές. Ήσουν από την αρχή μαζί τους; Με το **Μιχάλη (Σιγανίδη)** είμαστε φίλοι από το '78 και παίζουμε και μαζί, και με τον **Αργύρη (Μπακιρτζή)** επίσης. Απλώς δεν έχω παίξει στον πρώτο δίσκο. Το είχα παρακολουθήσει ως «οι φίλοι μου γράφουν ένα δίσκο». Και κάποια στιγμή από το δεύτερο δίσκο έπαιξα εγώ, ουσιαστικά γιατί έφυγε ο Δημήτρης Πολυζώιδης που έπαιζε βιολί και πήγε στην Αυστρία.

Αν δεν απατώμαι είναι τώρα στο Klangforum. Ναι, είναι. Τότε είχε πάει στο Γκρατς να συνεχίσει τις σπουδές του. Οπότε ουσιαστικά στους Κολυμβητές είμαι από το '84. Είναι πολύ πια. Παραπάλιωσε το πράγμα!

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΑΚΟΜΗ

Γιώργος Πέτρου: «Στην Καμεράτα αξίζει μια καλύτερη τύχη»

GO

34 χρόνια! Αυτό το θαύμα που ονομάζεται Χειμερινοί Κολυμβητές πώς έχει κρατηθεί ζωντανό τόσα χρόνια;

Εδώ τώρα θα δώσω κοινωνιολογική εξήγηση! Επειδή δεν ζει κανένας από αυτό, επειδή μοιράζουμε τα λεφτά και δεν παίρνει ο Αργύρης περισσότερα, και γιατί δεν παίζουμε πολύ. Δεν έκανε ποτέ το συγκρότημα μια καριέρα κανονική ώστε να καεί όλο το πράγμα. Οπότε κατάφερε να μείνει στις παρυφές. Εκείνο που είναι ερώτημα για μένα είναι πώς έρχονται πιτσιρικάδες και το ακούνε. Δεν ξέρω να το απαντήσω. Το γιατί ενδιαφέρει η μυθολογία του Αργύρη – γιατί δεν είναι τα τραγούδια, αυτά εντάξει, καλά τραγούδια είναι, πολλών ανθρώπων, ενδιαφέρουν κι ως είναι και παλιά. Αλλά το πώς καταφέρνει, το πώς με κάποιο τρόπο συμβαίνει, πιτσιρικάδες να μπαίνουν σε αυτή τη μυθολογία, πραγματικά μου είναι ακατανόητο. Μερικές φορές αισθάνομαι λίγο σαν τους Buena Vista Social Club! Ότι λένε: Πάμε να τους δούμε αυτούς γιατί θα πεθάνουν!

Εντάξει, δεν είστε και χούφταλα! Σύμφωνα. Αλλά όταν ο άλλος είναι 19 – κι εγώ δεν είμαι κι από τους μεγαλύτερους στο γκρουπ – κι ο Αργύρης πλησιάζει τα 75... Οπότε νομίζω ότι εκεί είναι το βασικό στο πώς αντέχουμε μεταξύ μας. ότι είναι πολύ χαλαρή η

δομή και γιατί κανένας δεν περιμένει να επιβιώσει από αυτό. Μένει πιο πολύ μια συνάντηση φίλων που δεν κάνουν παρέα ακριβώς, αλλά βρίσκεστε για να κάνετε παρέα. Υπάρχουν και 10-15 τραγούδια που είναι βασικά, αλλά δεν φτάνουν τα τραγούδια.

Μάλλον. Βέβαια κατά διαστήματα έχουν μπει και άνθρωποι στους Κολυμβητές οι οποίοι είναι άλλη γενιά κι έχουν άλλο background. Όπως ας πούμε ο Μπάμπης Παπαδόπουλος. Εγώ έτυχε να παίξω με το Μπάμπη σε ένα δίσκο της Βούλας Σαββίδη, όταν προσπάθησε να κάνει μια επιστροφή. Ο Μπάμπης, πέρα από τις Τρύπες, έπαιζε καλά και άλλων πράγματα. Δεν μπήκε ως ο Μπάμπης που φέρνει το δικό του υλικό, αλλά ως ένας παίκτης ο οποίος είναι επαρκέστατος. Κάπως έτσι έγινε. Κι εκεί είναι βέβαια και το δύσκολο. Το πόσο μπορείς να φέρεις δικό σου υλικό στου Κολυμβητές ή πόσο πρέπει να χρησιμοποιήσεις μόνο την τεχνική σου επάρκεια. Κι εκεί παίζεται. Πόσο λοιπόν μπορεί να μπει ένας καινούριος; Θα μπορούσε να μπει ένας πολύ καλός μουσικός που δεν θα άντεχε να παίζει με τους Κολυμβητές γιατί κατελώνεται από το όλο πράγμα. Αυτό είναι και το πρόβλημα με το Μιχάλη επίσης, που μερικές φορές αναρωτιόμαστε κι αυτός κι εγώ: τώρα παίζουμε; Δεν παίζουμε; Τι κάνουμε; Το ορίζουμε ή δεν το ορίζουμε. Κι επίσης, οι Κολυμβητές καλώς ή κακώς είναι ο Αργύρης. Κακά τα ψέματα. Είναι μια κοινή συμφωνία ότι αυτός που ορίζει το τι γίνεται είναι ο Αργύρης, κι εδώ ξεκαθαρίζει το πράγμα. Αν ήταν πιο δημοκρατικό, νομίζω ότι θα δυσκολευόμασταν.

Άλλο ηχογράφημα από τους Κολυμβητές θα έχουμε; Δεν ξέρω καθόλου.

Ένα άλλο μεγάλο κεφάλαιο στη δουλειά σου ονομάζεται Primavera En Salonico. Κι εκεί αντίστοιχη είναι η δομή. Αυτό έγινε κατά λάθος. Ήταν μια παραγγελία της Ρίζου, είχαν βρει λεφτά με το Πανεπιστήμιο για να ηχογραφήσουν τα σεφαραδίτικα.

Αυτά που ήταν το πρώτο άλμπουμ, αυτός ήταν κι ο τίτλος του άλλωστε. Έτσι. Αυτό ήταν το ξεκίνημα. Φώναξε εμένα και μου είπε: Έχω αυτά τα λεφτά, μάζεψε μουσικούς, μπορούμε να το κάνουμε; Μπορούμε. Κι εγώ μάζεψα τους φίλους μου! Κάπως έτσι έγινε. Στην πορεία έγινε μια συνάντηση με την Helen Kontos που τότε ξεκινούσε να κάνει τη μάνατζερ: – Να δοκιμάσω ρε παιδιά μήπως αυτό το πουλήσω έξω; – Και δεν δοκιμάζεις; Δεν περίμενε κανένας ότι θα καταφέρει τίποτα! Και τελικά το σχήμα έγινε γιατί υπήρχαν οι δουλειές, όχι ανάποδα. Κι ακριβώς επειδή επίσης δεν ποντάρει κανείς σε αυτό, όλοι ευχαριστιόμαστε και τα ταξίδια, και να παίζουμε και να γνωρίζουμε ανθρώπους, αλλά δεν περιμένει κανείς ούτε να ζήσει, ούτε να κάνει καριέρα μέσα από αυτό. Όλοι κάνουν αλλού. Κι η Σαβίνα μόνη της, κι ο Σιγανίδης κάνει τα δικά του, κι ο Λαμπράκης επίσης, ο Γκουβέντας κάνει χιλιάδες πράγματα, εγώ τα δικά μου... Κανείς δεν στηρίζεται εκεί. Οπότε σχετικά εύκολα κρατιέται η συνοχή.

Πλάκα-πλάκα, είναι αυτό που λέμε super group! Έτυχε στην πορεία. Όταν ήρθε ο Χάρης Λαμπράκης να παίξει, ήταν ένας πιτσιρικάς που στα 20 του έπαιζε πολύ καλά νεί. Στην πορεία καταλάβαμε ότι δεν παίζει απλώς καλά, αλλά είναι ένας πολύ καλός μουσικός, ότι είναι πολύ παραπάνω από ένα καλό νεί. Το ίδιο κι ο Κυριάκος Γκουβέντας, ήταν στη φάση που πειραματιζόταν αν μπορεί να παίξει και παραδοσιακά, και κλασικά, και διάφορα. Έτυχε λοιπόν κι η σύνθεση δεν πήγαινε μόνο προς μια μεριά. Το δύσκολο είναι να κρατήσεις ισορροπίες. Αυτό γίνεται επειδή το ρεπερτόριο είναι πάντα παραδοσιακά κομμάτια. Είναι ο τρόπος για να μπορούμε να υπάρχουμε. Να ασχολούμαστε με διασκευές

κι όχι με δικά μας κομμάτια, γιατί εκεί θα γίνει κόλαση: Τίνος κομμάτια θα παίξουμε; Κι αυτό δεν αποφασίστηκε ποτέ. Έγινε από μόνο του. Προκειμένου να βρούμε ένα τρόπο να μην έχουμε εντάσεις, το κάνουμε σαν να μας παραγγέλνουν κάθε φορά κάτι.

Δεν νομίζω όταν έγινε το γκρουπ να φανταζόσασταν ότι θα βρεθείτε στηνECM! Σε καμιά περίπτωση! Ούτε για πλάκα! Κάποιοι δεν την ήξεραν καν τότε! Αλλά κι εμείς που την ακούγαμε, λέγαμε ότι αυτοί κάνουν άλλα πράγματα. Ακόμα κι αν είχαμε τη φιλοδοξία, από άλλη μεριά νομίζαμε ότι μπορεί να το φτάναμε. Αλλά στην πορεία αλλάξαν και τα πράγματα.

Έχεις γράψει και πάρα πολλή μουσική για θέατρο. Αυτό είναι η βασική μου δουλειά. Έτυχε να το κάνω από 18 χρονών.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΑΚΟΜΗ

Ζυράννα Ζατέλη: «Τα βιβλία μου τα υπογράφουν με τις ουρές τους οι γάτες μου».

GO

Τι κανόνες έχει αυτή η δουλειά; Όταν γράφεις κάτι για το θέατρο, είσαι πάντοτε πολύ περιορισμένος. Αυτό είναι δεδομένο. Ποτέ δεν κάνεις αυτό που θέλεις ως μουσικός. Κάνεις αυτό που χρειάζεται για την παράσταση. Αλλά αυτό εμένα μου αρέσει, γιατί μου αρέσει το θέατρο. Τελικά κατάλαβα ότι μου πήγαινε. Κι επίσης μου άρεσε πολύ η συνεργασία, που είναι πάντοτε πολλοί άνθρωποι μαζί. Δεν είσαι μόνος σου σε ένα δωμάτιο να γράφεις νότες και μετά να περιμένεις ποιος θα τις παίξει κι αν θα τις παίξει καλά. Στο θέατρο ό,τι κάνεις θα παιχτεί. Καλό, κακό; Έχεις ένα μήνα μπροστά σου, έχεις δέκα μέρες; Θα το ακούσεις πάντως! Έχω στο συρτάρι και τραγούδια και κομμάτια τα οποία δεν έχω παίξει ποτέ, γιατί λέω να τα σκεφτώ καλύτερα, να τα οργανώσω... και δεν γίνεται ποτέ. Τα έφαγε το μαύρο σκοτάδι. Αυτά που είναι για το θέατρο πρέπει να παιχτούν, γι' αυτό είσαι εκεί!

Δεν είναι πειστικό όμως; Το ότι σε πιέζει κάποιος για την παραγγελία εμένα μου αρέσει. Άλλους τους ζορίζει. Απλώς υπήρξα τυχερός πολλές φορές και βρήκα ανθρώπους που συνεννοούμασταν, οπότε έκανα πράγματα που με ενδιέφεραν μουσικά, κι ενώ σε πρώτη ανάγνωση δεν τους πήγαιναν, τους έπειθα να τα δοκιμάσουν. Δεν έπειθα πάντοτε όλο τον κόσμο. Αλλά με κάποιους που μου είχαν εμπιστοσύνη, είχα κι αυτή τη χαρά. Κι είναι μεγάλη ιστορία το να φτιάχνεις κάτι το οποίο θα παιχτεί. Μπορεί να το ακούσεις μετά από κάνα δυο χρόνια και να πεις: Πω πω, τι έκανα, γιατί! Αλλά τουλάχιστον παίχτηκε...

Πες μου και για τα τελευταία που έχεις κάνει, και τι δουλεύεις τώρα. Τώρα προσπαθώ να ολοκληρώσω κάτι δικό μου που είχα ξεκινήσει παλιά, κι ως συνήθως επειδή είναι δικό μου και δεν μ'το έχει παραγγείλει κανένας, όλο μένει πίσω! Δεν το βλέπω να τελειώνει. Κάνουμε τώρα μια μικρή παράσταση στο **Επί Κολωνώ**, το **Μαμά, κι εγώ δεν σ'αγαπώ**. Από μια νουβέλα, που έτυχε να είναι γνωστή η κοπέλα που το έγραψε. Έχει 4-5 τραγούδια και λίγες παρεμβάσεις κι ανέβηκε πρόσφατα. Το προηγούμενο ήταν ένα παιδικό μιούζικαλ

για τα Χριστούγεννα, *Τα Αληθινά Δώρα του Άη Βασίλη*, με τη Στέλλα Μιχαηλίδου στο Μέγαρο Μουσικής Θεσσαλονίκης, που ήταν για πιτσιρίκια, για όλο τον κόσμο... Είχε ζωντανή ορχήστρα, κι αυτό είχε μια πλάκα. Κι ένα εφηβικό έργο στο ΚΘΒΕ που παίζεται ακόμα, το **Σε Μένα Μιλάς**; Ο κανονικός του τίτλος θα ήταν *Μια στα Μούτρα*, αλλά ακούγεται κάπως στα ελληνικά. Κι εκεί ξαφνικά κάνεις τον ηθοποιό! Έκατσα κι έγραψα **hip hop**! Δεν είναι το αγαπημένο μου είδος (γέλια), αλλά στο θέατρο μου αρέσει, και παίζω το dj! Δικά μου είναι αυτά που παίζω, αλλά πάνω σε ένα είδος που είναι από αλλού.

Half Note, Ο Αργύρης Μπακιρτζής με τους Κώστα Βόμβολο, Εύη Μάζη, Μιχάλη Σιγανίδη και τη χορωδία «Chorus vivendi» ... αναζητούν το ρετρό! «Θέλω να πάρω τα βουνά...». Από την Παρασκευή 2 έως τη Δευτέρα 5 Φεβρουαρίου 2018.